

OTIS

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van *Otis* van Martijn Niemeijer,
gepubliceerd door Uitgeverij Leopold (Amsterdam, 2017).

Bewerking in eenvoudig Nederlands: Jet Doedel
Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren
Coverbeeld: Shutterstock
Druk: Easy-to-Read Publications

© 2020 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 512 0

NUR 286

OTIS

Martijn Niemeijer

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Otis

Ik ben Otis. Ik ben zeventien jaar. Ik heb mijn vader nooit gekend. Ik heb wel mijn hele leven aan hem gedacht. Aan wie hij is. En waar hij is. En waarom hij mij nooit heeft gered van mijn vreselijke moeder.

Moeder hangt onderuit in haar stoel. Er ligt een natte zakdoek op haar voorhoofd. Ze heeft weer eens hoofdpijn.

‘Wie is mijn vader?’, vraag ik.

‘Ik wil niet over hem praten’, zegt moeder.

‘Dat wil je nooit’, ga ik door. ‘Maar ik wil meer over hem weten. Hoe zag hij eruit? Heb je foto’s van hem? Waren jullie lang bij elkaar?’

Moeder smijt de natte zakdoek op de grond.

‘Hou op!’, zegt ze. ‘Ik heb al zo’n hoofdpijn.’

Altijd hetzelfde theater. Maar ik doe er niet aan mee.
'Hoe heet hij?', ga ik verder. 'Waarom is hij weggegaan? Waar is hij nu?'
'Ik wil niet aan hem denken', zegt moeder.
Ze doet alsof ze een traan van haar wang veegt.
Nu moet ik doorzetten.
'Ging hij vreemd? Gingen jullie daarom uit elkaar?'
Moeder zucht.
'Zit hij in de gevangenis?'
Moeder kreunt.
'Of weet je niet wie hij is? Heb je in een dronken bui seks gehad met een onbekende Antilliaan?'
Het hoofd van moeder wordt nu rood. Haar voeten trappelen in de lucht. Haar handen grijpen naar haar keel.
'Ik krijg geen lucht', fluistert ze.

Moeder ligt als een zak in haar stoel. Haar hoofd hangt scheef. Haar haren plakken aan haar gezicht. Ik trap hier niet in. Ik ken haar te goed.
Maar ineens ruik ik iets. Moeder heeft in haar broek geplast! Er zit een donkere plek op haar kleding. Dit heeft zelfs zij nog nooit geflikt.
Moeder is nu wel heel lang stil. Ademt ze nog?
Ik ga naar haar toe. Ik buig over haar heen.
Dan fluistert ze in mijn oor: 'Jij vermoordt me nog eens.'

Ik ga naar mijn kamer. Ik zet muziek op. Ik doe dertig push-ups. En nog tien extra. Om mijn hoofd leeg te maken.

Maar moeder roept uit de woonkamer: 'Otis, haal een paar jointjes voor me bij Desi. Het is oudjaar. Zo kan ik niet aan het nieuwe jaar beginnen.' Alsof oud en nieuw zo belangrijk voor haar is. Wij hebben nooit vuurwerk, champagne of oliebollen. Voor vanavond liggen twee pizza's in de vriezer. Toch trek ik mijn jas aan. Ik ga graag even naar Desi. Dan ben ik hier tenminste weg.

Een koude wind blaast over de galerij. Ik neem de lift naar Desi's verdieping. Achter haar voordeur schreeuwen kinderen. Desi is pas een kinderopvang begonnen. Ik bel aan. Desi doet open.

'Schatje, ben jij het,' lacht ze.

Desi draagt een strakke broek en een strak shirt.

Haar borsten passen er maar net in. Ze ziet me kijken. 'Krijg je nou rode wangen?,' lacht ze.

'Nee, hoor,' zeg ik snel.

Binnen liggen overal kussens en speelgoed op de grond. Kinderen rennen elkaar gillend achterna. Behalve één meisje. Zij zit stil met een pop in een hoek.

'Dat is Nuru,' zegt Desi. 'Zij praat niet. Ze is vandaag voor het eerst. Ze kwam hier samen met Wu Yun.'

Meestal ben ik graag bij Desi. Het is gezellig bij haar. Ze heeft een fijne bank, een schoon tapijt en vrolijke schilderijen. Zo kan een huis er dus ook uitzien.

Heel anders dan bij ons.

Desi woont twee verdiepingen hoger dan wij.

Vanuit haar raam zie je de bomen langs het kanaal.

Bij ons kijk je tegen het dak van een autogarage.

Vandaag blijf ik niet hangen. Het is veel te druk met al die kinderen.

‘Ik kom alleen wiet halen voor moeder’, zeg ik.

Ik geef Desi geld. Zij geeft me wiet. Dan trekt ze haar jas aan.

‘Ik moet snel mijn jurk ophalen bij de stomerij’, zegt ze. ‘Die moet ik vanavond aan. Kun jij even op de kinderen passen? Ze worden om vijf uur opgehaald.’

Oppassen? Ik kijk Desi geschrokken aan.

‘Alsjeblieft’, zegt ze. ‘Het is belangrijk. Ik ga uit met Omar, die Somaliër. Ik hoop dat we gaan dansen.’

‘Somaliërs dansen niet’, zeg ik.

‘Lief dat je me helpt.’

Intussen propt Desi spullen in een tas.

‘Kom je niet terug?’, vraag ik.

‘Ik moet nog bij een paar klanten langs. Met oudjaar verkoop ik altijd veel. Daarna ga ik naar Omar.’

Ik krijg een kus op mijn voorhoofd.

‘Lief zijn voor Otis!’, roept ze naar de kinderen.

En dan is ze weg.

*

Ik wacht tussen de gillende kinderen. Ik kijk naar de klok. Moeder zal wel boos zijn. Die zit thuis te wachten op haar wiet. Ze heeft me al drie berichten gestuurd.

Om vijf uur gaat de bel. Drie kinderen worden opgehaald. Wu Yun en de stille Nuru zijn er nog.

Even later gaat de bel weer. Het is de moeder van Wu Yun. Ze geeft me een bakje met Chinees eten. 'Voor tante Desi', zegt ze.

Wu Yuns moeder gaat met de kinderen naar buiten. Maar na een paar passen draait ze zich om. Ze wijst naar Nuru en zegt: 'Zij andere moeder.'

'Maar ze kwam hier toch samen met Wu Yun?', vraag ik.

'Wij Chinees. Zij Afrikaans. Zij eigen moeder.'

Wu Yuns moeder loopt verder.

'Maar wie haalt Nuru dan op?', roep ik haar na.

'Ouders!', roept ze terug. 'Is hun kind, toch?'

Dan verdwijnen ze in de lift.

Ik kijk naar Nuru. Nuru kijkt naar de grond. Ze houdt haar pop stevig vast.

'Wie heeft jou naar Desi gebracht?', vraag ik.

Nuru zegt niets.

'Papa of mama?'

Geen antwoord.

We gaan naar binnen. Nuru's ouders zullen zo wel komen.

We wachten. Ik doe een paar push-ups. Ik kijk rond in Desi's huis. Het is kwart voor zes. Ik heb zeven gemiste oproepen van mijn moeder.

Dan zie ik een tasje bij de kapstok. 'Nuru' staat erop. Ik kijk erin. Er zitten een pyjama en een tandenborstel in. Dat is raar. Is het de bedoeling dat Nuru gaat logeren?

Ongelooflijk. Je kind ergens droppen. En zelf lekker oudjaar gaan vieren.

Ik heb ook plannen voor vanavond. Ik ga met Dennis en Gino naar een feest. Dennis en Gino zijn mijn beste vrienden. Ik ken ze al vanaf de basisschool. Nu zitten we op verschillende middelbare scholen. Dat is maar goed ook. Want met hen erbij zou ik nooit normaal les kunnen volgen. En de havo is al lastig genoeg, want ik heb ook nog mijn moeder. Misschien kan ik vanavond niet naar het feest. Want ik zit hier ineens met een kind. Daar heb ik helemaal geen zin in. Ik trek mijn jas aan. Ik loop naar buiten. Ze bekijken het maar.

Ik stap in de lift. Ik druk op het knopje *omlaag*.
Ik denk na.

Desi komt vandaag vast niet meer terug. Die blijft bij die Somaliër slapen. Want alle mannen willen dat Desi blijft slapen.

Nuru's ouders komen ook niet. Anders hadden ze geen pyjama en tandenborstel ingepakt. Niemand weet dat Nuru alleen is in Desi's huis. Behalve ik. Misschien zit Nuru wel aan het fornuis. Misschien klimt ze op het balkon. Of ze gaat dood van de honger. Overdreven natuurlijk. Maar ineens ben ik heel bezorgd.

Ik druk op het knopje *omhoog*. Ik ga terug naar Desi's huis. Moeder moet nog maar even wachten.

Ik bel aan bij Desi. Er gebeurt niets. Ik roep Nuru. Geen reactie. Wat kan er in tien minuten allemaal misgaan met zo'n kind?

Dan hoor ik een geluid achter de deur.

'Nuru!', roep ik. 'Ik ben het, Otis. Doe maar open.'

Ik hoor wat gerammel aan de deur. Dan gaat hij open. Voor me staat Nuru. Haar ogen staan verdrietig. Veel te verdrietig voor zo'n klein kind.

Wat heeft dit meisje allemaal meegemaakt?

Ik ga op mijn hurken voor haar zitten.

'Goed gedaan, kleintje', zeg ik.

Dan krijg ik een schok. Want ineens duikt er een herinnering op. Een grote, donkere man zit voor me. Hij heeft vriendelijke, donkere ogen. En een gouden ring in zijn oor.

Waar komt dit beeld ineens vandaan? Is die man mijn vader? Heb ik hem toch gekend?

Ik ga met Nuru, haar tas en haar pop naar huis. Zachtjes doe ik onze voordeur open. Ik verstop Nuru in het jassenhok in de hal. Moeder mag Nuru niet zien. Want dat geeft alleen maar gezeur.

Moeder is niet in de woonkamer. En ook niet in de keuken. Daar staat alleen een aangebrande pizza op het aanrecht. Met een briefje erop: 'Eet smakelijk, rotjoch.'

Ik breng Nuru naar mijn kamer. Samen eten we de koude pizza op. Ik doe schone lakens op mijn bed. Daar kan Nuru vannacht slapen. Voor mezelf leg ik een matras op de grond. Vanavond geen feest voor mij.

Ik stuur een bericht naar Dennis en Gino: 'Kan niet komen. *Happy new year.*'

Een paar uur later ligt Nuru te slapen. Mij lukt dat niet. Buiten hoor ik vuurwerk en feestende mensen. Ik denk aan Nuru. Hoe kom ik morgen van haar af? Ik denk aan moeder. Hoe is ze zo'n akelig mens geworden? En ik denk ook aan vader. Wat is er vroeger gebeurd?